خبر

حمله دوباره جنگنده‌های اسرائیل به غزه

• ارتش اسرائیل بامداد روز گذشته چندین هدف متعلق به مقاومت فلسطین را در نقاط مختلف نوار غزه بمباران کردند. به گزارش ایسنا، به نقل از خبرگزاری سما، منابع محلی گزارش دادند که جنگنده‌های اسرائیلی در حملات امروز خود پایگاه «صلاح‌الدین» متعلق به مقاومت را با دو موشک در مرکز شهر غزه با چهار موشک بمباران کردند. پس از این حمله، شرق بیت حانون در شمال نوار غزه نیز توسط جنگنده‌های اسرائیلی بمباران شد. در بیانیه رسمی ارتش اسرائیل که افیخای ادرعی، سخنگوی ارتش، آن را منتشر کرد، ادعا شده است که این حمله را جنگنده‌های اسرائیلی در پاسخ به ارسال بادکنک‌های انفجاری از غزه به سمت اسرائیل و به گفته او، «آشوب‌های خشونت‌آمیز از جانب غزه» انجام داده‌اند. شنبه‌شب جمعی از جوانان فلسطینی در اعتراض به تعلل اسرائیل در بازسازی غزه، ممانعت از بازگشایی گذرگاه‌های این باریکه و مانع‌تراشی بر سر راه تحویل کمک‌های مالی قطر به خانواده‌های فقیر و نیازمند در غزه و ارسال بالون‌های آتش‌زا به سمت اراضی اشغالی را از سر گرفتند. از سوی دیگر خبرگزاری روسیا الیوم به نقل از منابع آگاه فلسطینی تأکید کرد که در این حمله دروازه ورودی پادگان نظامی صلاح‌الدین در مرکز نوار غزه هدف دو موشک قرار گرفته است. این منابع گفته‌اند که این حمله موجب آتش‌سوزی شده اما تلفات انسانی نداشته است.

جوبایدن:
آمریکا در کنار عراق باقی می‌ماند

• رئیس‌جمهور آمریکا ضمن استقبال از برگزاری موفق نشست منطقه‌ای حمایت از عراق در بغداد، به ادامه حمایت ایالات متحده از عراق و تلاش برای «برقراری ثبات در سراسر خاورمیانه» متعهد شد. به گزارش اسکای‌نیوز، جو بایدن، رئیس‌جمهور ایالات متحده، نتایج «نشست منطقه‌ای حمایت از عراق» در بغداد را ستود و خاطرنشان کرد، این دیپلماسی که در چارچوب تلاش برای کاهش تنش بین کشورهای همسایه و گسترش همکاری‌ها در سراسر خاورمیانه صورت می‌گیرد، بیش از هر زمان دیگری اهمیت دارد.

در بیانیه کاخ سفید آمده است: «ایالات متحده همچنان در کنار شریک عراقی خود است تا با هم در جهت دستیابی به ثبات بیشتر در سراسر خاورمیانه همکاری کنیم. ما همچنان متعهد به تقویت روابط دوجانبه خود تحت توافق‌نامه چارچوب استراتژیک هستیم». در این بیانیه همچنین به نقل از بایدن عنوان شده است: «زمانی که ماه گذشته با مصطفی الکاظمی، نخست‌وزیر عراق در دفتر بیضی‌شکل کاخ سفید ملاقات کردیم، درباره نقش مهم عراق در منطقه و تلاش‌های قابل‌توجهی که توسط دولت عراق، از جمله دولت اقلیم کردستان عراق، برای بهبود روابط عراق و همسایگانش گفت‌وگو کردیم». در پایان بیانیه کاخ سفید آمده است: «دیپلماسی باید ابزار شماره یک سیاست خارجی ما باشد و ما از داشتن شرکایی که این دیدگاه را دارند، خوشحالیم».

رادیواسرائیل فاش کرد
اختلاف بلینکن و بنت بر سر غزه

• منابع از اختلاف‌نظر میان وزیر خارجه آمریکا و نخست‌وزیر اسرائیل بر سر نوار غزه پرده برداشتند. به گزارش خبرگزاری سما، رادیو ارتش اسرائیل اعلام کرد نقطه اختلاف میان آنتونی بلینکن، وزیر خارجه آمریکا و نفتالی بنت، نخست‌وزیر رژیم صهیونیستی بر سر نوار غزه است. طبق اعلام رادیواسرائیل بلینکن در دیدار با بنت گفته که بازگشت سربازان اسیر و مفقود این رژیم از نوار غزه نباید به مسائل اساسی انسانی این منطقه مثل برق و سوخت و... ربط داده شود؛ موضعی که با عملکرد و مواضع نخست‌وزیر اسرائیل و خواسته او از جو بایدن، رئیس‌جمهوری آمریکا، متفاوت است. این درحالی است که بنت در دیدار با جو بایدن برای تأمین احتیاجات نوار غزه اهداف و شروطی را مطرح کرده و از برقراری آتش‌بس فوری و بررسی پرونده اسرا و مفقودین گفت. در این رابطه، امیر بوحبوط، تحلیلگر مسائل نظامی در وب‌سایت واللا گفت، معادله‌ای که تل‌آویو تلاش می‌کند برای حل موضوع اسرا و مفقودین در ازای بازسازی غزه تحمیل کند، خیلی سخت است و حمایت کاخ سفید را به دنبال ندارد.

نشست بغداد؛گام بلند دولت عراق برای احیای جایگاه خود در خاورمیانه

مشق قدرت یک نخست‌وزیر

«نشستی منحصربه‌فرد و نقطه عطفی در روند تلاش عراق برای بازیابی نقش سنتی خود در خاورمیانه». این توصیف بسیاری از رسانه‌های خاورمیانه از نشست بغداد بود که با حضور همسایگان و کشورهای مهم خاورمیانه ازجمله عربستان، مصر، اردن، ترکیه و ایران و با مشارکت امانوئل مکرون، رئیس‌جمهوری فرانسه، برگزار شد.

مصطفی الکاظمی، نخست‌وزیر عراق، با برگزاری این نشست قصد دارد پیام همبستگی بغداد با کشورهای عرب منطقه را ارسال کند و در کنار آن موافقت کشورهای ثروتمند حاضر در این نشست را برای سرمایه‌گذاری در عراق جلب کند. مکرون هم که کشورش این نشست را با مشارکت عراق سازماندهی کرد، آن را «موفقیتی تاریخی» برای کشور برشمرد که تا سه سال قبل درگیر جنگ ویرانگر با داعش بود. وضعیت بی‌ثبات عراق و فعالیت گروه‌های مختلف شبه‌نظامی در این کشور به‌گونه‌ای نگران‌کننده بود که صرف برگزاری بدون دردسر این نشست، یک موفقیت بزرگ برای دولت کاظمی به شمار می‌آید. رئیس‌جمهوری فرانسه هم با اشاره به تهدید داعش و وضعیت افغانستان از تمام کشورهای حاضر در نشست خواست تا «تهدید داعش را همچنان جدی بگیرند. فعلا زمان آن نیست تا گارد خورد را پایین بیاوریم». اما مهم‌ترین نکته سخنان مکرون به تعهد حضور فرانسه در عراق مربوط می‌شد که خطاب به نخست‌وزیر عراق گفت: «حتی اگر آمریکا از عراق خارج شود، فرانسه در این کشور باقی خواهد ماند».

مکرون پیش‌ازاین هم پس از انفجار بندر بیروت در لبنان، از نقش پررنگ‌تر فرانسه در این کشور خبر داده بود و برای تشکیل دولت جدید لبنان به گروه‌های سیاسی این کشور فشار آورد اما با وجود گذشت بیش از یک سال از انفجار بندر بیروت هنوز دولت جدید در لبنان برسرکار نیامده است. شرکت‌کنندگان در نشست بغداد، علاوه‌بر بحث درباره مسائل سیاسی و اقتصادی دو یا چند جانبه، همچنین درباره بحران آب منطقه‌ای، جنگ در یمن و بحران اقتصادی و سیاسی که لبنان را به مرز فروپاشی کشانده هم بحث کردند.

«احسان الشمری»، رئیس مرکز تفکر سیاسی عراق در بغداد، به عرب‌نیوز می‌گوید: «عراق در دهه‌های اخیر و به‌ویژه بعد از حمله صدام به کویت در انزوا قرار داشت. بعد از فروپاشی حکومت صدام هم بی‌ثباتی، تنش داخلی و قدرت‌نمایی دیگر کشورها در عراق و جنگ با داعش مانع از نقش‌آفرینی بغداد در تحولات منطقه‌ای می‌شد. این اجلاس نشان‌دهنده بازگشت عراق به‌عنوان بازیگر محوری در منطقه است».

او ادامه می‌دهد که «نشستن کشورهای رقیب دور یک میز گام مهمی در این راستا است که کاظمی موفق به انجام آن شده است. حتی ساده‌ترین ملاقات رهبران و مقام‌ها بهتر از عدم ملاقات است. نمی‌توان جو موجود و روابط شخصی ایجادشده در چنین جلسات و دیدارها و تأثیر آنها در کاهش تنش‌ها میان کشورها را نادیده گرفت. از طرف دیگر، عراق بزرگ‌ترین فرصت‌های سرمایه‌گذاری در منطقه را دارد و مشارکت کشورهای منطقه در این کنفرانس بیش از هرچیز موجب تقویت مشارکت اقتصادی با عراق می‌شود. اگر سوریه نیز در این نشست حضور داشت، شاید خروجی این نشست قابل‌توجه‌تر بود».

ایده مشترک عراق و فرانسه

قبل از این نشست رسانه‌ها گزارش داده بودند که اجلاس بغداد، ایده مشترک عراق و فرانسه بود و یکی از شروط مکرون برای مشارکت در این اجلاس، عدم دعوت بشار اسد، رئیس‌جمهوری سوریه به اجلاس بود. عدم دعوت از دمشق موضوعی است که به نظر می‌رسد به دلیل وتوی آمریکا باشد، زیرا هیچ‌یک از کشورهای دعوت‌شده به این اجلاس با حضور دمشق مخالفتی از خود نشان نداده‌اند با وجود آنکه اغلب دعوت‌شدگان به این کنفرانس، آمادگی عادی‌سازی رابطه با دمشق بدون موافقت ایالات متحده را ندارند.

موفقیت دولت عراق

«تقریب عوده»، هماهنگ‌کننده برنامه مطالعات خاورمیانه در شورای مبادلات آموزشی بین‌المللی، هم درباره میزان موفقیت یا ناکامی نشست بغداد گفت: «اجلاس بغداد فرصتی طلایی برای گسترش فضای گفت‌وگو با هدف خاموش‌کردن آتش تنش‌های منطقه‌ای در خاورمیانه فراهم کرد. کلید موفقیت اجلاس این واقعیت است که عراق به‌عنوان کشور میزبان آمادگی خود را برای بهبود وضعیت اقتصادی و مبارزه با فساد نشان دهد. با اینکه کشورهای متعددی در این نشست حضور داشتند، اما بازیگران اصلی اردن، مصر و عراق هستند. رهبران آن سه کشور سخت درحال تلاش برای نهایی‌کردن پروژه‌های منطقه‌ای در زمینه‌های انرژی، خطوط لوله نفت و مناطق صنعتی بدون مالیات هستند و نشست بغداد فرصت خوبی بود تا مذاکره درباره این موضوعات با حضور دیگر کشورهای صاحب‌نفوذ انجام شود».

بااین‌حال این نشست موفقیت بزرگی برای مصطفی الکاظمی به شمار می‌آید. تا دو ماه دیگر انتخابات پارلمانی در عراق برگزار می‌شود و میزبانی از چنین نشستی می‌تواند برگ برنده کاظمی در رویارویی با رقبای سیاسی خود باشد. رقابتی که از هم‌اکنون آغاز شده و در آستانه این نشست هم مقتدی صدر با صدور بیانیه‌ای خواست تا کاظمی و دولتش را تحت‌فشار بگذارد و اعلام کرد که در انتخابات ماه اکتبر شرکت خواهد کرد تا «به فساد گسترده سازمان‌یافته در عراق» پایان دهد.

عراق در سال‌های اخیر صحنه جنگ نیابتی کشورهای منطقه بوده است. یکی از وعده‌های مهم کاظمی این بود که به چنین وضعیتی پایان دهد تا بتواند سرمایه‌های خارجی را برای بهبود وضعیت اقتصادی عراق جذب کند. برگزاری موفقیت‌آمیز این نشست می‌تواند این پیام مثبت را به کشورهای منطقه و جهان بدهد که عراق گام بلندی به‌سوی بهبود وضعیت اقتصادی و ایجاد ثبات سیاسی خود برداشته است. اگر عراق می‌تواند مقامات کشورهای مختلف مانند ایران، ترکیه و عربستان سعودی را از یک‌سو و فرانسه، اردن و مصر و بسیاری دیگر از کشورهای منطقه را از سوی دیگر، دور یک میز جمع کند، پس می‌تواند نقش مؤثرتری در منطقه ایفا کند.

با توجه به این مهم به نظر می‌رسد که دولت جدید در بغداد به دنبال تغییر رفتار و افزایش حوزه نفوذ خود در خاورمیانه است. خصوصا که کاظمی نیم‌نگاهی جدی به تداوم قدرت بعد از انتخابات پارلمانی دوخته است. پس حصول موفقیت در نشست بغداد می‌تواند مسیر او را برای ادامه نخست‌وزیر هموارتر کند.؛ آن‌هم در شرایطی که عملا نخست‌وزیری در عراق از دالان چراغ سبز سه کشور ایران، عربستان و ایالات متحده می‌گذرد. پس نظر مثبت تهران، ریاض و واشنگتن در بستر تحرکات کاظمی سبب می‌شود که او خود را کماکان نخست‌وزیر عراق بداند.

از طرف دیگر، برگزاری این نشست بدون حضور ایالات متحده که در حدود دو دهه اخیر نقش کلیدی در تأمین امنیت عراق ایفا می‌کرد، نشان می‌دهد که چگونه رهبری آمریکا در منطقه به حاشیه رفته است. آمریکا افغانستان را ترک می‌کند و بسیاری معتقدند که ایالات متحده از دیگر کشورهای منطقه نیز خارج می‌شود؛ پس عراق هم باید آماده خروج ایالات متحده شود. واشنگتن در سال‌های اخیر بسیاری از تأسیسات خود را در عراق ترک کرده است، زیرا شبه‌نظامیان، نیروهای آمریکایی را هدف قرار داده‌اند. ترکیه هم جنگنده‌های تحت حمایت آمریکا در سوریه را بمباران می‌کند و این نگرانی شدت گرفته که ائتلاف ضد داعش به رهبری آمریکا دیگر به آنها اهمیت ندهد. درهمین‌حال عراق هم باید قدم‌های بلندتری رو به جلو بردارد و ظاهرا فرانسه می‌خواهد در این مرحله جای آمریکا را پر کند.

لیبرال‌دموکراسی ارزش جنگیدن دارد

آنه اپل باوم
محقق دانشگاه جان هاپکینز

از بین سخنان پوچ و بی‌معنایی که گهگاه از سوی سیاست‌مداران غربی تکرار می‌شوند، هیچ‌کدام به اندازه این تهی و بی‌معنا نیست: «این درگیری یا چالش با عملیات نظامی حل نمی‌شود»؛ این جمله را بان کی‌مون در سال ۲۰۱۳ از جایگاه دبیرکل سازمان ملل بیان کرد: «درگیری سوریه راه‌حل نظامی ندارد». جان کری، وزیر خارجه وقت آمریکا نیز در موقعیت‌های زیادی از جمله در سال‌های ۲۰۱۳ و ۲۰۱۵ عبارات مشابهی را تکرار کرد و گفت: «درگیری سوریه راه‌حل نظامی ندارد». زلمی خلیل زاد، نماینده ویژه ایالات متحده در امور افغانستان قبل از فروپاشی افغانستان گفت: «معتقدیم عملیات نظامی راه‌حل مشکل افغانستان نیست. درنهایت، برای آرامش و ثبات افغانستان باید به مصالحه‌ای سیاسی از طریق مذاکره دست یافت». حتی بوریس جانسون، نخست‌وزیر بریتانیا هم همین دیدگاه را رسما تکرار کرد: «برای پیروزی بر طالبان راه‌حل نظامی وجود ندارد».

جمله قشنگ و خوبی به نظر می‌رسد اما درست نیست. در بسیاری از درگیری‌ها، احتمالا در سوریه و به‌طور قطع افغانستان، راه‌حل نظامی نیز وجود دارد: جنگ پایان می‌یابد، زیرا یک طرف برنده می‌شود. یک طرف سلاح‌های بهتر، روحیه بهتر، حمایت خارجی بهتر دارد و یک طرف ژنرال‌های زبده‌تر، سربازان بهتر و استقامت بهتری دارد. یا گاهی یک طرف به استفاده از خشونت، قساوت و ایجاد وحشت و ترس تمایل بیشتری دارد و آماده‌تر است که در راه تحمیل خشونت، قساوت و وحشت بر دیگر مردم، جان هم بدهد.

مذاکره‌کنندگان صلح، کارشناسان پیشگیری از جنگ، مقامات سازمان ملل، مقامات اتحادیه اروپا و بی‌شمار مقام آمریکایی و دیپلمات‌های بین‌المللی نمی‌خواهند چنین واقعیتی را باور کنند زیرا با ارزش‌های جهانی آنان همخوانی ندارد. آنان شبه‌نظامیان افراطی طالبان و دیگر گروه‌های شبه‌نظامی حامی خشونت در جهان را نمی‌شناسند و نمی‌توانند جهان را از دید آنها تصور کنند؛ اما خلاف تصور رایج، این افراطیون می‌توانند عقل‌گرا باشند: می‌توانند محاسبه کنند که برای پیروزی در درگیری یا جنگ دقیقا چه کاری باید انجام دهند. کاری که این روزها طالبان با دقت در افغانستان انجام داده است. حالا این افراط‌گرایی خشن جنبش خود را به دولتی خشن، مستبد و خودکامه تبدیل خواهد کرد.

دقیقا نیاز به ممانعت افراطیون خشن از خلق ساختارهایی چون القاعده یا گروه‌های خودسر و مسلح به سلاح‌های اتمی است که مسبب حضور آمریکای شمالی و اروپایی‌ها در جنگ‌های سخت صدها و هزاران کیلومتر دورتر از سرزمین‌هایشان شده است و به همین دلیل ایالات متحده در آلمان، کره جنوبی و کویت و دیگر کشورها پایگاه دارد؛ به همین دلیل حتی هلند متقاعد شده بود در افغانستان پایگاه ایجاد کند. همچنین همین موجودیت پدیده انترناسیونالیسم لیبرال- یا اگر از آن عبارت خوشتان نمی‌آید «انترناسیونالیسم نئوکان»- را توجیه می‌کند. با این وجود، بسیاری از مردم جهان لیبرال‌دموکراتیک و احتمالا غالب مردم جهان نمی‌خواهند این را باور کنند. آنها مدت‌هاست این ابزار را زیادی نفرت‌انگیز یا بیش از اندازه پرهزینه می‌دانند.

آنها وانمود می‌کنند که همیشه راه‌حل‌های صلح‌آمیزی وجود دارد که در نظر گرفته نمی‌شوند، که همیشه پاسخی غیرخشونت‌آمیز وجود دارد که به طریقی نادیده گرفته می‌شود و «همبستگی» با زنان افغانستان، بدون حضور فیزیکی برای حمایت از آنان، ایده‌ای معنادار است. در روزهای پیش‌رو، احتمالا بسیاری استدلال می‌کنند که فروپاشی افغانستان درواقع شکست آمریکا یا شکست غرب نبود و از جهتی درست می‌گویند. ایالات متحده تسلیم نشد بلکه صبرش به پایان رسید و تصمیم گرفت آن کشور را ترک کند. مایک پمپئو، وزیر خارجه پیشین و دونالد ترامپ رئیس‌جمهوری سابق آمریکا توافقی را امضا و خروج نیروها را اعلام کرد و سپس شروع به خارج‌کردن نظامیان کردند. جو بایدن، جانشین ترامپ به روشی ساده‌انگارانه‌تر این روند را تکمیل کرد. اما تصاویر کابل داستانی متفاوت را بیان می‌کنند، داستانی که صرفا درباره تصمیم‌های اتخاذشده به‌وسیله بایدن یا ترامپ یا درباره هر چیز مرتبط با سیاست‌های کلی ایالات متحده نیست.

داستان این است: همه مظاهر و عناصر جامعه لیبرال که در دو دهه از حضور «امپریالیسم نئوکان» موفق شده بود در افغانستان ریشه بدواند، به دست سازمانی مذهبی، زن‌ستیز و نظامی به‌سرعت ویران می‌شود. چند ساعت بعد از پیروزی طالبان به زنان «امر» شد به دانشگاه هرات وارد نشوند. طالبان به اعتراضات مسالمت‌آمیز مردم شلیک کرد و هرکسی که به طریقی با آمریکایی‌ها یا اروپایی‌ها کار می‌کرد، پنهان شده یا تلاش می‌کند از کشور بگریزد. در خیابان‌های کابل، مردان به‌سرعت روی پوسترهایی که چهره زنان را نشان می‌دهند، رنگ می‌پاشند و زنان بار دیگر در سایه‌ها گم می‌شوند. تحولات این روزهای افغانستان بخشی از یک داستان بسیار بزرگ‌تر است، داستانی که به‌وضوح و بسیار دردناک نمایان می‌شود. رقابت بین جوامع «باز» و «بسته»، دموکراسی و دیکتاتوری، آزادی و خودکامگی به‌ندرت تا این اندازه واضح است و به‌ندرت پیروزی دومی بر اولی به این سرعت و تا این حد کامل بوده است.

هوگو چاوز یا ولادیمیر پوتین، رؤسای جمهوری ونزوئلا و روسیه، به سال‌ها زمان نیاز دارند تا کنترل سرکوبگرانه‌ای را بر ملت خود اعمال کنند. طالبان اما در چند روز یا چند هفته این کنترل را اعمال می‌کند. به همین دلیل است که سقوط کابل الزاما باعث خواهد شد تا برخی متحدان ایالات متحده در مورد امنیت جامعه لیبرال تردید داشته باشند. آنها درک می‌کنند که چرا آمریکایی‌ها از افغانستان خسته شده‌اند. شاید این درست باشد که ایالات متحده از افغانستان بسیار دور و با این کشور به اندازه‌ای بیگانه بود که بتواند عدم ادامه حضور خود را توجیه کند. بایدن آشکارا به همین نکته اشاره کرد. اما کدام کشورها به اندازه کافی نزدیک هستند یا از نظر فرهنگی به اندازه کافی مشابه هستند تا از حمایت بلندمدت آمریکا اطمینان داشته باشند؟

آنها «هنوز» در جنگ نیستند اما هنوز. اگر ارتش آمریکا ناگهان پشتیبانی و تدارکات هوایی خود را از اروپا یا از کره جنوبی خارج کند، ممکن است بسیاری از کشورها ناگهان خود را آسیب‌پذیر ببینند. آلمان نمی‌تواند حتی دو روز متوالی از خود دفاع کند. به‌این‌ترتیب، وضعیت لهستان و لتونی و حتی ژاپن دیگر کاملا مشخص است. درحال‌حاضر یک علامت سؤال بزرگ در برابر تایوان قرار گرفته است. چین می‌خواهد این جزیره را ببلعد و تایوانی‌ها نمی‌دانند ایالات متحده تا چه زمان از آنها در برابر این اژدها حمایت خواهد کرد.

سقوط کابل باید آمریکایی‌ها را - در دولت، کنگره، رهبری هر دو حزب و بیش از همه شهروندان آمریکایی- در مورد لزوم اتخاذ تصمیم‌های جدی و دشوار دوباره متمرکز کند. افغانستان یادآوری مفیدی برای همه ماست. درحالی‌که آمریکا و متحدان اروپایی‌اش ممکن است از «جنگ‌های ابدی» خسته شده باشند اما طالبان به‌هیچ‌وجه از جنگ خسته نیست. حکومت پاکستان که به آنها کمک کرد هم از جنگ خسته نشده است. همچنین رژیم‌های مستبد و ضد غرب مانند چین و روسیه که امیدوارند از تغییر قدرت در افغانستان سود ببرند هم آمادگی نبرد دارند. القاعده و دیگر گروه‌های تروریستی که ممکن است افغانستان دوباره در آینده به خانه خود تبدیل کنند هم تشنه جنگ با غرب هستند. از همه مهم‌تر، حتی اگر ما به هیچ‌یک از این کشورها و گروه‌های خشونت‌طلب و سیاست خصمانه و افراطی آنها علاقه‌ای نداشته باشیم، آنها به ما علاقه‌مند هستند. آنها جوامع ثروتمند آمریکا و اروپا را موانعی می‌دانند که باید از سر راه پاک شود. از نظر آنها، لیبرال‌دموکراسی انتزاعی نیست. بلکه یک ایدئولوژی قدرتمند و خطرناک است که قدرت آنها را تهدید می‌کند و باید در هرکجا که اثری از آن وجود دارد، شکست بخورد و آنها برای این کار، فساد، پروپاگاندا و حتی خشونت را به کار می‌گیرند. آنها این کار را در سوریه و اوکراین انجام می‌دهند و در مرزهای ایالات متحده، بریتانیا و اتحادیه اروپا هم انجام خواهند داد. ما شاید نخواهیم هیچ‌یک از این تهدیدها واقعیت داشته باشد. ممکن است دنیایی متفاوت را ترجیح دهیم؛ دنیایی که در آن بتوانیم از آنها دور شویم و آنها هم از دنیای ما دور بمانند. اما این دنیایی که آرزو می‌کنیم دنیایی نیست که در آن زندگی می‌کنیم. در دنیای واقعی، نبرد برای دفاع از لیبرال‌دموکراسی گاهی یک نبرد واقعی است، یک نبرد نظامی است و نه فقط نبردی ایدئولوژیک. نمی‌توان همه جنگ‌ها را با ابزار گفت‌وگو، استدلال، کنفرانس یا دیپلماسی، استقرار سازمان‌های حقوق‌بشری، اعلامیه‌های سازمان ملل و بیانیه‌های شدیداللحن حاکی از نگرانی اتحادیه اروپا پیروز شد. بهتر بگویم، می‌توانید با این روش مبارزه کنید اما بازنده خواهید بود.

منبع: آتلانتیکم

روزنه

رهبران سیاسی افغانستان جبهه متحد تشکیل می‌دهند
مذاکره جمعی با رهبران طالبان

• رهبران سیاسی افغانستان به‌همراه مارشال دوستم و عطا محمد نور از ایجاد جبهه متحدی در برابر طالبان خبر می‌دهند. این رهبران با ایجاد جبهه واحد می‌خواهند با گروه طالبان سر تشکیل دولت آینده مذاکره کنند. براساس گزارش خبرگزاری رویترز، دو رهبر احتمال دارد در هفته‌های آینده با طالبان نیز گفت‌وگو کنند.

مارشال دوستم رهبر ترک‌تباران افغانستان است و از نفوذ چشمگیری در مناطق ازبک‌نشین به‌ویژه در شمال کشور برخوردار است. عطا محمد نور، رهبر شاخه انشعابی جمعیت اسلامی، یکی از احزاب بزرگ افغانستان است. منابع آگاه به خبرگزاری رویترز گفته‌اند جبهه‌ای که درحال شکل‌گرفتن است، متشکل از اغلب گروه‌های مخالف طالبان خواهد بود. در گزارش به این نکته که مقاومت پنجشیر نیز شامل آن است، اشاره‌ای نشده است. این در حالی است که مارشال دوستم و عطا محمد نور افغانستان را بیشتر از دو هفته قبل و پس از سقوط شهر مزار در شمال به دست طالبان ترک کرده‌اند و به خارج از افغانستان فرار کرده‌اند. این دو رهبر در مکان نامعلومی پناه گرفته‌اند و هشدار داده‌اند که اگر مذاکرات نتیجه ندهد، به مقاومت ادامه خواهند داد و تسلیم نخواهند شد.

ورود طالبان به پنجشیر

بااین‌حال احمد مسعود، جبهه مقاومت دیگری در پنجشیر تشکیل داده و از طالبان خواسته است درباره ایجاد حکومت همه‌شمول با تمام گروه‌ها گفت‌وگو کند. مقاومت پنجشیر به رهبری احمد مسعود ساعاتی پس از ورود طالبان به شهر کابل در پنجشیر اعلام شد. طالبان مذاکره با همه گروه‌های مخالف را تأیید یا رد نکرده است و نیز نگفته که حاضر است حکومت همه شمول موردنظر گروه‌های مخالف را به شکل ائتلافی بپذیرد. معلوم نیست گروه طالبان حاضر خواهد شد با رهبران مخالف این گروه سر نظام آینده کشور کنار بیاید و خواسته‌ها آنها را در نظام آینده کشور انعکاس دهد؛ اما ازآنجاکه افغانستان یک کشور چندین ملیتی است، کارشناسان سیاسی و امنیتی هشدار می‌دهند بعید به نظر می‌رسد که این کشور با یک گروه قومی به ثبات و آرامش دست یابد.

پیشنهاد بریتانیا و فرانسه

از سوی دیگر، امانوئل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه، روز یکشنبه گفت فرانسه و بریتانیا قرار است در نشست اضطراری سازمان ملل متحد درباره افغانستان، قطع‌نامه‌ای را برای ایجاد منطقه امن در کابل ارائه می‌دهند. مکرون گفت: «هدف قطع‌نامه ما ایجاد یک منطقه امن در کابل، تحت کنترل سازمان ملل متحد است که به ادامه عملیات بشردوستانه کمک می‌کند». آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان ملل متحد، درباره افغانستان با نمایندگان بریتانیا، فرانسه، ایالات متحده، چین و روسیه در سازمان ملل - به‌عنوان اعضای دائمی شورای امنیت که دارای حق وتو هستند- نشستی تشکیل می‌دهد.

شکسته‌شدن سکوت خلیل‌زاد

زلمی خلیل‌زاد، نماینده ویژه ایالات متحده در امور افغانستان، در نخستین اظهارنظر خود پس از به‌قدرت‌رسیدن طالبان در آن کشور، ضمن اعلام ارزیابی مثبت خود از بیانیه ویدئویی اخیر شیرمحمد عباس استانکزی، عضو ارشد طالبان و معاون ملاعبدالغنی برادر، از وعده‌های مطرح‌شده از سوی او استقبال کرد. شیرمحمد عباس استانکزی، معاون دفتر سیاسی طالبان در قطر، شنبه‌شب در پیامی به نمایندگی از رهبران طالبان درباره آینده آن کشور صحبت کرد و از ادامه رایزنی‌ها برای تشکیل «دولت فراگیر متشکل از تمام اقوام» خبر داد.

خلیل‌زاد در پی پخش این بیانیه طالبان، ضمن انتشار ویدئو آن در حساب توییتر خود، در رشته‌توییتی بیانیه طالبان را مثبت ارزیابی کرد و نوشت: «دیروز، رهبران ارشد طالبان در یک سخنرانی سراسری، متعهد شدند که از خروج هوایی یا زمینی هیچ‌کس از افغانستان جلوگیری نخواهد شد».

زلمی خلیل‌زاد، نماینده ویژه ایالات متحده در امور افغانستان که پیش از این همواره از چهره‌های فعال در رسانه‌های اجتماعی محسوب می‌شد، در این دو هفته به‌شکل سؤال‌برانگیزی سکوت کرده بود و حتی درباره هرج‌ومرج فرودگاه کابل که با هجوم شهروندان وحشت‌زده از بازگشت طالبان روبه‌رو شده بود و همچنین حمله انتحاری پنجشنبه در نزدیکی فرودگاه که بیش از ۱۷۰ کشته برجای گذاشت، اظهارنظری نکرد. تنها توییت او در این مدت، بازنشر توییت وزیر خارجه اندونزی درباره دیدار و گفت‌وگویش با خلیل‌زاد درمورد تخلیه افغانستان و امنیت و آینده آن کشور در روز پنجشنبه بود.

پس از بیش از دو هفته سکوت، تأکید خلیل‌زاد تنها بر یک بخش از بیانیه طالبان و مثبت‌ارزیابی‌کردن وعده‌های آنها در حالی است که اغلب تحلیلگران وعده‌های طالبان مبنی‌بر تشکیل دولت فراگیر، احترام به حقوق مردم و صلح با جهانیان را تنها صحبت‌هایی تبلیغاتی در راستای پذیرش جهانی حکومت این گروه بر افغانستان می‌دانند و معتقدند دیدگاه‌های این گروه با دوره قبلی تسلط آنها بر افغانستان (۱۹۹۶ تا ۲۰۰۱) تفاوتی نکرده است.

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین‌نامه تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد اسناد رسمی
برابر رای شماره ۱۴۰۰۶۰۳۲۴۰۹۰۰۰۵۸۷ هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد اسناد رسمی مستقر در واحد ثبتی بوشهر تصرفات مالکانه و بلامعارض متقاضی خانم زینب بهی فرزند احمد بشماره شناسنامه ۱۶۵۲ صادره از بوشهر به شماره ملی ۳۵۰۱۴۷۳۷۸۸ در شنداناق یکبابخانه به مساحت ۱۰۰ متر مربع پلاک ۱۱۰ فرعی از ۳۳۸۲ اصلی مفروز و مجزی شده از پلاک اصلی واقع در بخش دو بوشهر خریداری از مالک رسمی گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می‌شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می‌توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مرجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.
تاریخ انتشار نوبت اول ۱۴۰۰/۰۵/۲۳ تاریخ انتشار نوبت دوم ۱۴۰۰/۰۶/۰۸
م الف ۲۳۰ مجید امیری- رییس اداره اسناد و املاک شهرستان بوشهر

آگهی دعوت مجمع عمومی فوق العاده نوبت اول موسسه انجمن علمی آتروا سکلروز ایران به شماره ثبت ۱۶۲۴۰ و شناسه ملی ۱۰۱۰۰۵۸۷۶۵۷
بدینوسیله از کلیه اعضای پیوسته انجمن علمی آتروا سکلروز ایران برای حضور در مجمع عمومی فوق العاده نوبت اول انجمن که در روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۰/۷/۷ از ساعت ۱۱ الی ۱۳ در محل برگزاری: تهران، بلوار دادمان، خیابان درختی، نبش حافظی، پلاک ۴۵، طبقه۴ واحد ۹ تشکیل می‌گردد دعوت بعمل می‌آید.
دستور جلسه: - ۱ اصلاح مواد اساسنامه در خصوص برگزاری انتخابات الکترونیک و سایر اصلاح...
هیئت مدیره انجمن آتروا سکلروز ایران

کارت خودروساپیا 131SE رنگ سفید روغنی
مدل ۱۳۹۳ به شماره پلاک ایران
۹۹-۳۴۶ ب ۶۸ و شماره موتور ۵۲۴۱۴۱۶ و شماره شاسی
NAS411100E3698021 به نام ناصر فرجی نیا
مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط می باشد.